

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 21 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 49

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 377)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΔΙΡΚ ΠΕΤΕΡΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Δεκατρεῖς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος εἶχον φύγῃ διὰ τῆς ἀρπαγείσης λέμβου... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Χήρνε δὲν παρέσυρε μόνον τοὺς ὁπαδοὺς του. Τὸν ἠκολούθησαν καὶ δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων — ὁ ναύτης Μπούρης καὶ ὁ ἱστιορράφος Μαρτίνος Χόλτ, — ὁ τελευταῖος οὗτος μάλλον ἀκουσίως καὶ διὰ τῆς βίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ τρομερὰ ἐκείνη ἀποκάλυψις. Οὕτως ἀπεμείναν ἐννέα : ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ Χάρδης, ὁ Ἐνδικόττος, ὁ Φράνσης, ὁ Στέρν, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ἐγώ.

Ὅποίας δοκιμασίας μᾶς ἐπεφύλασεν ἡ διαχείμασις ἐκείνη ! Ὅπως τρομερὰ ψύχῃ ἐμελλε νὰ ὑποστώμεν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολικοῦ χειμῶνος ! Καὶ ὅποιον θάρος, ὁποία ἰσχύς ἡθικὴ καὶ σωματικὴ ἀπλητεῖτο, διὰ νάνθέξῃ κανεὶς καὶ νὰ ζήσῃ ὑπὸ τοιοῦτους ὁρους !

Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ φυγάδες ἦσαν εἰς καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ; Ἀρὰ γε θὰ εὕρισκαν τὴν θάλασσαν ἀπαγὴ μέχρι τοῦ παγοφράγματος ; Θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου ; Ἐκεῖθεν θὰ εὕρισκαν πλοῖον διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ ; ... Καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξύ ἐξηντλοῦντο τὰ τρόφιμά των ; ... Ποῖοι θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι, ἐκεῖνοι ἢ ἡμεῖς ; Ἴδου ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον

τὸ μέλλον θὰ ἠδύνατο νάπαντήτῃ.

Ὅταν ἡ λέμβος ἐγάθη πλέον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας, ἐπεστρέψαμεν ὅλοι εἰς τὸ σπήλαιον. Τότε ἐσυλλογίσθη τὸν Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, μετὰ τὸν πυροβολισμόν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐσπεύδομεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου. Ὁ μιγάς δὲν εὕρισκετο εἰς τὸ σπήλαιον. Μήπως εἶχε πληγωθῇ βαρέως ;

— Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τον βροῦμε !

ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Ναί, ἄς πᾶμε ! εἶπα.

— Πηγαίνομεν ὅλοι μαζί, εἶπεν ὁ

πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ὁ Δίρκ Πέτερς ἦτο πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος. Ποτὲ δὲν θὰ μας ἐγκατέλειπε, καὶ δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψωμεν !

— Ἀλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ δυστυχὴς, παρετήρησα ἐγώ, τώρα ποῦ ἔμαθαν ὅλοι τὸ μυστικόν του ;

Εἶπα τότε εἰς τοὺς συντρόφους μου, διατί εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ τὸ ὄνομα τοῦ Νεδ Χόλτ εἶχε γίνῃ Πάρκερ, καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις ὁ μιγάς μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν τοῦτο.

— Μόνον εἰς σᾶς, κύριε Ζώρλιγ, τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὁ Δίρκ Πέτερς ; ἠρώτησε τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Μόνον εἰς ἐμέ, πλοίαρχε.

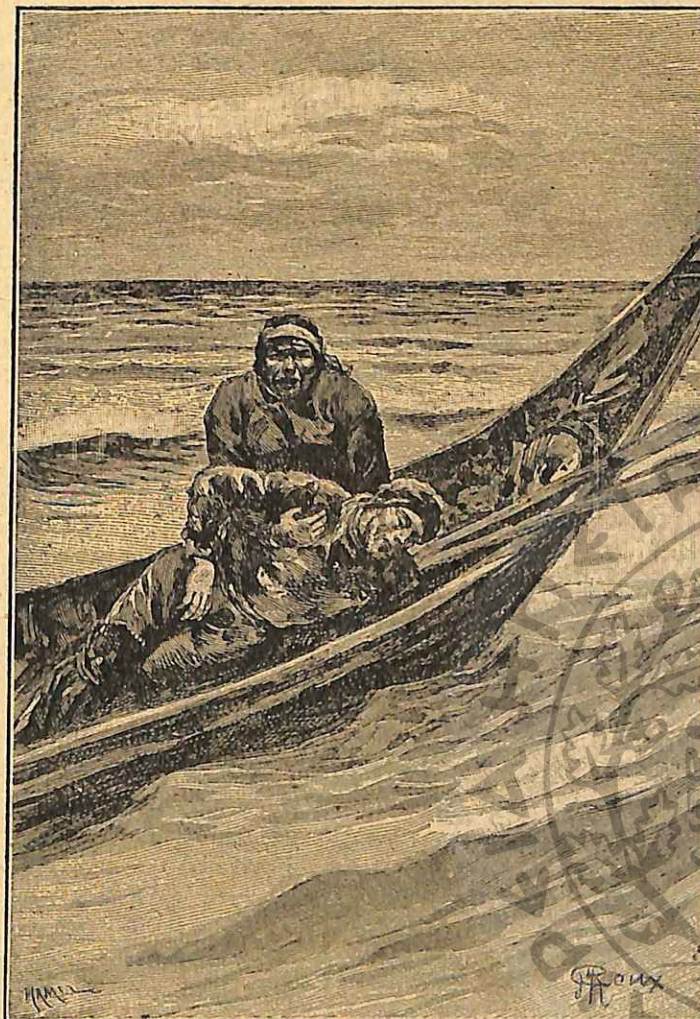
— Καὶ δὲν το εἶπατε ποτὲ εἰς κανένα ;

— Ἀπολύτως.

— Τότε δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς τὸ ἔμαθεν ὁ Χήρνε !

— Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς εἰμπορεῖ νὰ ἐπροδόθῃ μόνος του, παραληρῶν εἰς τὸν ὕπνον του. Ἐπειτα ὁμως ἐνθυμήθην ἓνα περιστατικὸν πολὺ σπουδαῖον : ὅταν ὁ μιγάς μοὶ διηγήθῃ τὴν σκηνὴν τοῦ Κράμποῦ καὶ μοὶ ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Πάρκερ δὲν ἦτο παρὰ ὁ Νεδ Χόλτ, εὕρισκετο εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, τοῦ ὁποίου μία θυρίς, ἡ πρὸς τὴν πρύμνην, ἦτο ἀνοικτή. Δὲν εἶνε ἀπίθανον λοιπὸν νὰ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν μας ὁ πηδαλιούχος ... ἀκριβῶς δὲ ὁ Χήρνε εὕρισκετο εἰς τὸ πηδάλιον τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ μάλιστα, διὰ νὰκούσῃ καλλιτέρα βέβαια, εἶχεν ἀφήσῃ τὸν τροχὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ γαποδογυρισθῇ ὁ Ἀλβέρτος...

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ. Ἐπέπληξα τότε τὸν ἄθλιον ἐκείνον καὶ τον ἐφυλάκισα εἰς τὸ κύτος.

«Ὁ Δίρκ Πέτερς ... ἐσηκώθη κρατῶν ἐν σώμα ἀναίσθητον.»
(Σελ. 386, στήλ. γ'.)

τὴν ψυχὴν τῶν ἡ ἀμίλλα ! Τί εὐεξίαν ποῦ αἰσθάνεται τὸ σῶμα γυμναζόμενον οὕτω ! Καὶ πόσον ἡδονικὸν εἶναι τὸ θερμὸν ἐκεῖνο λουτρόν, τὸ ὁποῖον οἱ νεαροὶ ἀθληταὶ λαμβάνουν μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, καθαρίζοντες τὸ σῶμα, ἀπὸ τὸ ἔλαιον διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ εἶχαν ἀλείψῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἄμμιον τῆς κονίστρας, ἡ ὁποία εἶχε κολλήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. . .

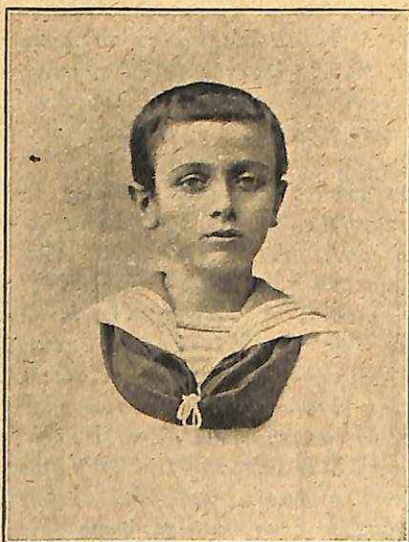
Ἀλλὰ διατί νὰ σὰς τα ἐπαναλαμβάνω ; Ὁ Πρόας σὰς τα περιέγραψε τόσον ὠραῖα ! Τὸ Ζ' Κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Εἰς τὴν Παλαίστραν» εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα τοῦ βιβλίου, τόσον διὰ τὴν ἱστορικὴν του ἀκρίβειαν ὅσον καὶ διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ κάλλος τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκείνης ἀναπαραστάσεως. Σὰς συμβουλεύω νὰ το ἀναγνώσετε πολλάκις.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΠΕΡΣΕΥΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 54ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
(ἴδε σελίδα 318)

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Γερὸ σάν εἶναι πλοῖο
κι' ὁ πλοίαρχος σοφὸς
κ' ἡμέρα ταξιδεύω
καὶ νύχτα δίχως φῶς.

Γερὸ σάν ἔχω σῶμα
καὶ τὸ μυαλὸ γερὸ
ἐς τὸν βίο μου ἀρμενίζω
μὲ θ,τι θεὸς καιρὸ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Πέρασαν οἱ παπᾶδες φορεμένοι, λιθάνισαν τὸ ἀεράκι τὸ δροσερό· πέρασε καὶ λαὸς πολὺς σκυθρωπὸς καὶ πῆγαν ἔστων κατάξερο τὸν κάμπο, νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ, νὰ στείλῃ εὐεργετικὴ βροχή. Σὺν ἔφυγαν, καὶ ἔδωσε ὁ φλογερός ὁ ἥλιος, ποῦ τώρα μῆνες, χωρὶς σύννεφο νὰ τον θαμπώσῃ, ἔλαμπε καὶ ἐξέρανεν τὴ γῆ, τὰ φυτὰ ἔκαμαν συμβούλιο κι' αὐτὰ, παράκλησι νὰ κάμουν ἔστω Θεό.

Λιγοθυμισμένα ἔστις νύκτας τῆς ἀδρῆς τὸ σκοτάδι, ἔλεξαν τὴ γνώμη τους· καὶ ἀποφασίσθηκε, ὕστερα ἀπὸ πολλὴ συζήτησι, νὰ μιλήσῃ ἔστω Θεὸ ἀπὸ μέρους ὧλων, τὸ ὑπερύψηλο κυπαρίσσι, ποῦ συνώρευσεν μὲ τὰ σύννεφα καὶ ποῦ θὰ ἔφθανε εὐκολώτερα ἔστων Πλάστη ἢ φωνὴ του.

«Λυπήσου μας, Θεέ μου, λυπήσου τὰ παινεμένα σου ἐργόχειρα, λυπήσου τὰ παιδιὰ σου !» ἔλεξαν τὰ φυτὰ κι' ἀπ' τὰ κατάξερά των πέταλα, ἔσταζε ἡ τελευταία των δροσιά, σὰν δάκρυ φωτερύ.

Τὸ κυπαρίσσι τεντώθηκε ἀκόμη περισσότερο καὶ εἶπε : — «Θεέ, ὅταν τὸν κόσμος ἐκτίζεις μὲ τὸ λόγο σου, συλλογίσθηκες νὰ κτίσῃς καὶ κατὰ ἀδύνατα κτίσματα, ποῦ χάνονται μ' ἓνα φύσημα τοῦ βορείου.

«Τώρα, καιρὸ πολὺ ἔχεις νὰ στείλῃς τὴ βροχὴ σου τὴ θαυματουργή· αὐτὰ διψοῦν καὶ χά-ουνται. Σήμερα ἔρχομαι ἀπὸ μέρους των νὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ στείλῃς τὴ βροχὴ σου. Καὶ ἂν σὲ ἐνοχλῶ, αἰτία δὲν εἶμαι βέβαια ἐγώ, παρὰ ἡ δική σου ἢ ἀβαρεσία νὰ κάθῃσαι καὶ νὰ φέρῃς ἔστων κόσμος τόσῳ ἀνίσχυρα κτίσματα.

«Ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε δὲν ἔχω· ἀντέχω καὶ ἔστιν ξεραῖλα, ἀντέχω καὶ ἔστιν παγωνιά. Ζῶ χωρὶς κανέναν νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ λάδι τῆς ζωῆς μου. Κ' ἐσὺ ἂν μὲ ξεχάσῃς, ἐγὼ πάλι γίγαντας, θὰ στέκω ἀντίκρου σου.»

Αὐτὰ εἶπε τὸ κυπαρίσσι. Τὰ φυτὰ δὲν κατάλαβαν, τί εἶπε· μὰ εἶδαν τὸν οὐρανὸ νὰ σκοτεινιάσῃ καὶ χάρηκαν. Καὶ εἶπε τὸ κυπαρίσσι τὸ ἀλύγιστο :

— Αἶ, παιδιὰ, τὸ βλέπετε ; ἐμᾶς τοὺς δυνατοὺς μᾶς ἀκούει πάντα.

Μὰ ἐκεῖ, ποῦ τὰ ἔλεγε αὐτὰ, κεραυνὸς μὲ λάμψι τῆς κολάσεως ἔπεσε ἔστων κορφή τοῦ κυπαρισιοῦ καὶ το κατάκαψε.

Ἀκούσθηκε καὶ μιὰ φωνὴ ποῦ ἔλεγε : «Ἐσὺ ποῦ ἔχεις μέσα σου τόση δύναμι καὶ ζωὴ, ποῦ μπορεῖς νὰ ζήσῃς καὶ ἂν ἀκόμα ἐγὼ σὲ ξεχάσω, πάντα ἡ οἰκογένειά σου, ὑπερήφανο δένδρον, νὰ κατοικῇ ζωντόνεκρη ἔστω νεκροταφεῖα μέσα.»

Τὰ φυτὰ τρώμαξαν ἀπὸ τὴ θεϊκὴ ὀργή, μὰ ἤξευραν πῶς κάτω ἀπ' τὴν ὀργή, βρίσκεται πάντα καὶ ἡ εὐσπλαχνία

τοῦ πατέρα, καὶ ἀποφάσισαν νὰ στείλουν ἄλλον πρεσβευτή.

Μὰ ὅλα λιγοθυμισμένα κανένα δὲν βαστοῦσε, καὶ ὅλα ἐγέρνανε ἔστω γῆ.

Τότε μιὰ τριανταφυλλίτσα τοῦ ἀγροῦ, ποῦ ἀκόμα ἦταν ζωντανή, ἀνοιξε τὰ χεῖλη τῆς τὰ τριανταφυλλία καὶ εἶπε :

«Θεέ μου, δὲν ξεύρω ἂν θὰ φθάσῃ ἡ προσευχή μου ἔστων ἀγίῳ σου θρόνῳ· εἶμαι τόσο μικρὸ καὶ ταπεινὸ καὶ ἀσήμαντο φυτό, ποῦ τρέμω.

«Γιὰ μένα δὲν παρακαλῶ· ἐγὼ ἂν λείψω, ἡ ἀρμονία τοῦ κόσμου σου δὲν θὰ χαλάσῃ· μὰ τὰ ἄλλα τὰ φυτὰ, ποῦ τρέφουν τὸν αὐθέντη μας τὸν ἀνθρωπο, ἐκεῖνα σπλαχνίσου τα καὶ δρῶσις τα.

«Εἶμαι ταπεινὸ ἀγριολούλουδο, καὶ ἀφοῦ καταδέχθηκες νὰ φέρῃς καὶ μένα ἔστων κόσμος, θ' ἀκούς βέβαια, πῶς κάμνω κ' ἐγὼ τὴν πρωϊνὴ μου προσευχή, καὶ πῶς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βροχὴ καὶ γιὰ τὸν ἥλιο σου.»

Μιὰ γλυκεῖα μοσχοβολιτάδα σὰν λιθάνι ἀτίμητο, ἀνέβηκε ἔστων οὐρανὸ, καὶ ὁ πατέρας ὁ Θεὸς χαμογέλασε καὶ ὕστερα δάκρυσε ἀπὸ συγκίνησι· πῶς φυτὰ τότε μικρά, αἰσθάνονται κι' αὐτὰ εὐγνωμοσύνη !

Τὸ δάκρυ τοῦ Θεοῦ ἦ τὸ χαμόγελο, καλὰ δὲν ξεύρω, ἔστειλε ἔστω μάνη γῆ βροχὴ, καὶ ἔπιναν τὰ διψασμένα τὰ φυτὰ καὶ σήκωναν τὰ κεφαλάρια τὰ μυρωμένα κ' εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεό.

Ὅλα μαζί εὐχρίστησαν καὶ τὸν πρεσβευτὴ, τὴν τριανταφυλλίτσα, κ' ἐκείνη κοκκινερόλησε ἀκόμη περὶ πολὺ ἀπ' τὴ ντροπὴ τῆς.

Κ' εἶπ' ὁ Θεός :

— Μικρὸ ἀδύνατο καὶ τρυφερὸ ἀγριολούλουδο, μὲ τὸ πολὺ τὸ μῦρο καὶ μὲ τὴ ντροπαλὴ τὴ χάρι, νὰ γίνῃς βασιλέας ἐς ὅλα τὰ λούλουδα, ἐς ὅλα τὰ βέτανα· ἐσένα νὰ προσκυνῶντες βασιλεῖς τους τὰ πλατάνια τὰ αἰωνόβια, ἐσένα τὸ σιτάρι τὸ ξανθὸ ποῦ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωὴ, ἐσένα καὶ τὸ μῆλο, ποῦ γιὰ τὴ ξυνόγλυκη γεῦσί του καὶ τὴ χρωπὴ θωριά του, ὁ ἀνθρωπος τὰ λόγια τὰ δικά μου ξέχασε.»

Γύρισεν ὁ γέρονς πλατάνος, νὰ ἰδῇ πῶς θὰ φερθῇ τὸ τριαντάφυλλο ὕστερα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα ποῦ τοῦ ἐχάρισε ὁ Θεός. Μὰ ἀνθίξε πάντα τὸ ἴδιον· πορφύρα τὸ περίχυνε περὶ πολὺτιμη ἀπ' ὅλαις τῆς πορφύραις, τὸ ἐρύθημα τῆς ἐντροπῆς. Τὸ ἴδιο μῦρο πάντα ἔχυνε καὶ τὸν ἀέρα τὸν μοσχοβολοῦσε. Δὲν ἀψήλωσε καθόλου· μόνο τὸ μικρὸ δένδρακι εἶχε ἀγκάθια μυτερά γιὰ τοὺς κόλακας ποῦ πλησίαζαν.

— Σὲ προσκυνῶ, βασιλέα μου πολυχρονεμένε, εἶπε ὁ γέρονς πλατάνος· ἀφοῦ οἱ κόλακες σιμά σου δὲν σιμώνουν, ὁ λαὸς θὰ ἰδῇ καλὸ ἀπ' τὰ χέρια σου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Μόνο ὁποῖος ζῇ σὲ ἔξω μέρη, Μόνο αὐτὸς αἰσθάνεται καὶ ἔρει, Τί εἶναι ἡ πατρίδα ἡ γλυκεῖα, Καὶ ἂν ζῇ σὲ μέρη ἑακουσμένα, Κι' ἂν παλάτια μαρμαροκτισμένα Ἐχῇ μέσ' ἔστω ἔξω κατοικία.

Ἡ ζωὴ του ὅλ' εἶν' ἀλλαγμένη, Γύρω του ἀκούει γλῶσσα ξένη, Ξένες βλέπει γύρω του μορφές, Ξένοι δρόμοι, σπίτια καὶ παλάτια, Καὶ τοῦ κάκου ψάχνουνε τὰ μάτια Ναῦρουν ἐνθύμωσες κρυφές.

Ποῦν' ὁ κῆπος, ποῦχει πρωτοπαίδη ; Ποῦν' ἡ ἐξοχή, ποῦ ἔχει τρέξη Εὐθυμο παιδάκι μιὰ φορὰ ; Ποῦνε τὸ βουνὸ τὸ μυρωμένο ; Ποῦν' τὸ μονοπάτι τ' ἀνθισμένο, Ποῦκοθε λουλούδια μὲ χαρὰ ;

Ποῦνε τὸ μικρὸ του τὸ σπιτάκι ; Ποῦνε τὸ δικό του καμαράκι, Ποῦ συνήθιζ' ἦτοχα νὰ ζῇ ; Ποῦν' ἐκεῖνοι, ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν Κ' οἱ καρδιές των σύμφωνα χτυποῦσαν Ἐστὴ δική του, πάντοτε μαζί !

Δὲν συγχαίρουν τοῦτο ἔστω χαρὰ του, Καὶ δὲν κλαῖν' ἔστω μαύρη συμφορὰ του, Ἐχουν ἄλλες λύπες καὶ χαρές, Καὶ καμμιὰ καρδιά ἐδῶ δὲν πάλλει, Ἄν γενῇ ἡ πατρίδα του μεγάλη, Ἡ ἂν τὴν πλοκώσουν συμφορές.

Ποῦνε, μέσ' ἔστω πράσινα ντυμένους, Ποῦν' ὁ τάφος ὁ ἀγαπημένους, Ποῦκανε μὲ δάκρυα προσευχὴ ; Ὅλα ἄχ ! μακρὰ ἔχουνε πετάξη, Κι' ὅπου ἐδῶ τριγύρω κι' ἂν κυτᾷ, Εἶναι ξένη, ξένη ἡ ψυχὴ.

Μόνο ὁποῖος ζῇ σὲ ἔξω μέρη, Μόνο αὐτὸς αἰσθάνεται καὶ ἔρει Τί εἶναι ἡ πατρίδα ἡ γλυκεῖα, Καὶ ἂν ζῇ σὲ μέρη ἑακουσμένα, Κι' ἂν παλάτια μαρμαροκτισμένα Ἐχῇ μέσ' ἔστω ἔξω κατοικία.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 379)

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπερίμεναν ἀπέξω μὲ ἀγωνίαν, ἕως ὅτου ἤκουσαν ἀπὸ μέσα τὴν φωνὴν τοῦ Γιαννάκη.

— Ἄ, νὰ καὶ ἡ Μηλιά ! Τώρα εἴμαστε καλά !

Τὰ δύο παιδιὰ μὲ τὸν Ζοζὼν ἔμειναν ὀλίγον κάτω, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μεγάλου Βράχου, διασκεδάζοντα μὲ τὰ κινήματα τοῦ μαύρου ὑπρέτου, ὁ ὁποῖος πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἔβλεπε «τέτοια πράγματα» καὶ τα εἶχε χάσῃ. . .

— Ἄ, τί ὠραία καλαμωτὴ ! ἀνέ-

κραξε. Κ' ἔχει μέσα ἓνα σωρὸ ψάρια ! — Ὁ τὰ πάρομε ἔστω γυρισμό, εἶπεν ἡ Μηλιά. Τώρα πᾶμε ἀπάνω νὰ πάρομε τὸ κουτί. Μόνον γι' αὐτὸ ἤλθαμε !

Ὁ Γιαννάκης ἐπροπορεύθη καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα μὲ ταχύτητα καὶ εὐκολίαν. Καὶ ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, ἐστάθη ὡς ἀναβῇ καὶ ἡ Μηλιά μὲ τὸν Ζοζὼν.

— Τώρα θὰ κάμουμε φωταφία ἔστω παλάτι μας ! εἶπαν· ἔχω κερὶ καὶ σπῖρτα. Νά, πάρε Μηλιά, πᾶρε Ζοζὼ. . .

Καὶ ὁ μικρὸς τοῖς ἐμοίρασεν ἀπὸ ἓνα κερὶ.

Ἀλλὰ μόλις ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐφωτίσθη ἔτσι ἐξαφνικὰ, εἶδαν κατὰ σὰν πέπλον μαῦρον, ποῦ ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ τοὺς ἐπερικύκλωσε, καὶ ἔστρη-φογύριζεν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των μὲ ἓνα θόρυβον περιεργον.

— Μάνα μου ! νυχτερίδες ! ἐφώναξεν ἡ Μηλιά μὲ φρίκην. Καὶ ὤρμησε νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ σπήλαιον, σὰν τρελλή, μὲ φωνές δυνατές.

Ὁ Ζοζὼς ὅμως ἔτρεξε καὶ τὴν ἐκράτησε.

— Πῶς κάμνεις ἔτσι ; εἶπε· ἡ νυχτερίδες θὰ φύγουν καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσουν ὅσοι ἔχομεν φῶς. . . Ἐλα, μὴ φωνάζῃς· τί θὰ νομίσῃ ὁ κύριος ἂν σκούσῃ ;

— Μὴ τῆς βλέπῃς, νὰ μὴ τῆς φοβᾷσαι, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· καὶ πλησιάζας, ἐσκέπασε διαμῆς ὅλον τὸ κεφάλι τῆς ἀδελφῆς του μὲ ἓνα ὕφαν.

— Τί εἶν' αὐτό ; εἶπεν ἡ Μηλιά, προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερωθῇ.

— Ἄφησε πρῶτα νὰ φύγουν ἡ νυχτερίδες, καὶ ὕστερα σοῦ το βγάλω.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ὑπῆρχε, οὔτε μιὰ νυχτερίδα μέσα εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ὁ Γιαννάκης ἐτράβηξεν ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἀδελφῆς του τὸ ὕφαν, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἀνεγνώρισεν ἀμέσως : ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ ὑποκάμισα τοῦ ναύτου, τὰ ὁποῖα εἶχε μικρύνῃ δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν της, καθὼς ἐθυμειότο.

Ἐκύτταξε γύρω τῆς ἡ Μηλιά καὶ ἐπνεύει μὲ πολλὴν συγκίνησιν τὰ πράγματά των, ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσῃ : τὸ φόνικον στρώμα, τὴν κουβέρταν, τὸν σάκκον τοῦ ναύτου καὶ τὸ κιβώτιον μὲ τὰ παξιμάδια, ἀδειανόν. Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε καὶ τὸ σκέπασμα τοῦ βαρελιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε βάλλῃ ὡς σημάδι εἰς τὸ

μέρος, ὅπου εἶχαν κρύψῃ τὸν θησαυρόν. — Περιεργον πρᾶγμα ! εἶπεν ἡ Μηλιά· μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ λάκκος ποῦ ἐσκάψαμε δὲν ἦταν τόσῳ κοντὰ ἔστων βράχῳ. Λές καὶ κάποιος ἦλθε καὶ μετετόπισε τὸ σκέπασμα.

— Δὲν το πιστεύω, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· θὰ σκάψουμε καὶ θὰ ἰδοῦμε. Ἐλα, Ζοζὼ, οἱ δύο μας.

Ἐπῆραν τὰς ἀξίνας καὶ ἔσκαψαν σὲ δύο τρία μέρη, ἀλλὰ δὲν ἦνεν τίποτα. Ἡ Μηλιά εἶχεν ἀπελπισθῇ καὶ ἐκλαιγε.

— Τί θὰ ποῦμε ἔστων κύριον Γαζή. ἂν γυρίσουμε μὲ ἄδεια χεῖρα ; ἔλεγε. Ἐξῆρνα ὅμως τῆς ἤλθεν ὡς μιὰ ἐμ-

Ἦνοιζαν ἀμέσως τὸ σκέπασμα, καὶ εἶδαν ὅτι ἦτο γεμάτον ἀπὸ λαμπρὰ πετράδια. . . (Σελ. 389, στήλ. γ')

πνευσίς, ἦρπασε μίαν ἀξίνην καὶ ἤρχισε νὰ σκάπῃ πλησίον τῆς δεξιμένης. . .

— Ἄ !.. αἰσθάνομαι κατὰ τι σκληρό !.. Ὁ εἶναι τὸ κουτί.

Καὶ γονατίσασα, ἀπεμάκρυνε μὲ τὰ χεῖρα τῆς τὸ χῶμα. Τότε ἐφάνη ἓνα πανί. . .

— Γιαννάκη, τὸ ἦρα ! ἔλα νὰ με βοηθήσῃ !

Ἡ Μηλιά ἐσκυψεν, ἐσήκωσε τὸ δέμα, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ τὸ χρυσὸ κουτὶ ἐφάνη. . . Ἦνοιζαν ἀμέσως τὸ σκέπασμα, καὶ εἶδαν ὅτι ἦτο γεμάτον ἀπὸ λαμπρὰ πετράδια. . . Κανείς δὲν εἶχε πειράξῃ τὸν θησαυρόν.

— Πᾶμε !.. πᾶμε γρήγορα ! εἶπεν ἡ Μηλιά.

Καὶ πρὶν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ παλάτι

Μικρὸ Μυστικὸ ἐπιθυμοῦν νάν-αλλάξουν : — ὁ Ἀρατος μετὸν Κόδρον, Λούσιον, Κραυγὴν τῆς Πατρίδος καὶ Ἰππο-την Γουλιέλμον. — ἡ Κυματίζουσα θάλασσα μετὸ Τίμε Μέλει, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-κλέα καὶ Ἀχιτῆρα Ἑλλιον (ἡν ἐξ Ἀθηνῶν) — ἡ Βασίλισσα Μαργῶ μετὸν Ποιήτριαν Σαπφῶ, Ἀνδανουσίαν, Κροκόδειλον τοῦ Νείλου, Ταταγραιαν Κόρην καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν. — ἡ Φελλὸν μετὸν Ἰριδα καὶ Με-ρόπην Μαρίνον. — ὁ Πέτρος Δ. Πολιτάκης μετὸν Βασιλέα τῶν Ὁρέων καὶ Πύρρον. — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὸν Ἀρλεχίνον καὶ Φρού-ριον τῆς Κερκύρας. — ἡ Ἰπποδάμεια μετὸν Μικρὸν Ἰππέα. — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μετὸν Εὐφορίωνα καὶ Προῦτα. — τὸ Ὁρατὸν Τριανταφυλλάκι μετὸν Γερρατὸν Λέσθιον. — τὸ Δαιμονάκι μετὸν Φάλλοντα Ρύαχα. — ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὸν Λούσιον, Ἰππο-την Γουλιέλμον, Ἀδερρινόν, Φάλσταφ καὶ Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας. — ὁ Νικητὴς τῆς Δουστερλίτσας μετὸν Ἦονχο Ἀεράκι, Ἀ-γριον Μάρδον, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας, Δ. Δίπλαρ καὶ Μικρὸν Τυμπατιστήν. — τὸ Παιδί τοῦ Λαοῦ μετὸν Στρατηγὸν Ἀρρίβαρ. — ἡ Μικρὰ Πιανίτσια μετὸν Ἑλένην Μπογια-τζίδου καὶ Ἀδάμ Θεοφύλακτον. — ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων μετὸν Ναυτοπούλαν καὶ Σε-ρητευμένην Συριανήν. — ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης μετὸν Κόρην τοῦ Γαλοῦ, Ἀλέ-ξανδρον Ἀλεξανδρίδην, Μικρὸν Πιανίτσαν, Θάλειαν καὶ Ἑλένην Γλυράκη. — ὁ Δ. Δίπλαρ μετὸν Σπουρίωνα Ἀντωνόπουλον καὶ Θεμι-στολὴν Γκινάχαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀρχιναύ-αρχον Θεμιστοκλέα (πολὺ μᾶλλον ἤρπεν ὁ διά-λογός σου τὰ περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἐλήφθησαν.) Ἰω-άννην Ν. Καρούλιν (ἔστειλα) Πιερὸν τῆς Ἐρήμου (νὰ κάμῃς ὀλίγας, καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ γίνωνται ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα) τὸ Ἀρ-χιζιτάιον π. χ. μοῦ στέλλει κάθε τὸσον ὁπὸ πέντε ἕως ἑξ Ἀσκήσεις ἄλλ' εἶνε ὅλαι μία καὶ μία ! Λούσιον (ναί, τὸ «holdly» τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου ἔγινε holdy ἄλλ' ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἦτο λάθος τυπογραφικόν.) Θέλουσαν, Μακρολέ-λεχαν, Πέτρον Πολιτάκην (ἔ, δὲν πειράζει· ἂν οὐ δὲν εἶχον δημοσιεῦθαι αἱ λύσεις.) Ἀμν-δρὰν Λάμψιν (ἔλαβα) Κορινθιακὴν Σταφί-δα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς) Γου-λιέλμον Τέλλον (τί νὰ γίνῃ ! ἂς ἐλπίσωμεν τώρα εἰς τὸ ἔσπαθώμα· αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα θὰ λάβῃς τὰς Ἀγγελίας) Ἰόνιον Πέλαγος (εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἐξήγησα τὰ τῶν κεκρυμμένων Κυβυλέων) Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ, Φιλέρημον Τρυγόνα, Φιλαμερικανίδα, Κυματίζουσαν θάλασσαν (ἐντὸς τοῦ ἔτους θὰ δημοσιεύωμεν τὰποτελέσματα ὁλων τῶν Διαγωνι-σμῶν· τὴν Κυρίαν πού ἤρεις εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ 47 φύλλου, δὲν κατάρθωσα νὰ τὴν ἀνακαλύψω) Ἰπποδάμειαν (κατευχαριστήμενος ὁ Ἀνανίας μετὸς ὅσα γράφεις) Μαρίαν Στούαρτ, Μίαν Τρελούαν (ἔστειλα) Νικόλαον Κ. Δεκα-βάλλαν (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν προ-θυμίαν τοῦ ἔσπαθώματος) Δέκιον Μῆν (ἔστει-λα) Ἀπόστολον Μαρίνον, Μιχαὴλ Παρα-σκάκην, Ζοφερόν Μεσαίωνα (σὺ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον) Ἑλένην Καμηλιέρη (ἔστειλα) Παπαρούναν τοῦ Τσομαϊοῦ (ἡ περὶ τῆς μ' ἐρω-τᾷς εἶνε συνδρομητριά μου) Μελλόντα Στρα-τηγὸν (ἐλπίζω νὰ μὴ κάμῃς ἄλλα δύο χρονά-κια νὰ μου γράψῃς !) Νέον Βρακλέα, Ὁ-ρατὸν Τριανταφυλλάκι (σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ δι' ὅσα μου γράφεις) Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας (ὄχι· θὰ σε παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπι-μείνῃς νὰ δημοσιεύῃς ἢ πληροφορία) Μικρὸν Διάβολον (ἔστειλα) Ἑθνηκὸν Ἰγνον, Δίον Πέτερς (ἡ ἀντικατάστασις ἔγινε) Θ. Καλλι-νικον (ἔλαβα) Τσουκρίδαν τῆς Τερψιθέας

(πρὸς ποῖον νὰ στείλω τὸ τετράδιον πού μου ἔ-στειλεις;) Ἀυτοκράτειραν Θεοδώραν (εἶθε !) Γιαννάκην Μαυρίκον (τί ὥραϊα ἡ Γραμμη-χανὴ μετὸν ὅποιον γράφεις τὰς λύσεις· σὺν τυπωμένῳ εἶνε ! τί καλὰ ἂν εἶχαν ὅλοι !) Παι-δί τοῦ Λαοῦ (ἔστειλα) Ἑλένην Μπογιατζί-δου (ἔστειλα) Β. Π. Πανᾶν (τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα σου ἔχει δημοσιεῦθαι καὶ ἄλλοτε· θέλω ἀ δημοσιεῦται) Τρεχαγρενδούπουλον, Δ. Π. Ἀρβαν (ἂς μου γράψῃς εὐχαρίστως, καὶ μετὸ ψευδώνυμον τὸ ὅποιον ἐπιθυμῇ) Νικόλαον Μ. Βλάσην, Ὁκτασέληνον Ἀρόνον (εὐχαρίστως· δέχομαι καὶ τὴν ἀδελτούλαν σου, μετὸ ψευδῶ-νυμον πού θέλεις· ἄλλὰ νὰ μου γράψῃς) Κόμη-σαν τοῦ Φαλλήρου, Βασιλέα τῶν Κυκλάδων (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου) Δημή-τιδα Βώλον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσο καλὰς διαθέσεις· ἐμπρὸς λοιπόν !) Δεσποινίδα Ἀη-Χογγ-Τσάγγ, Μπομπουνισμένο Μυαλό (τό-σον πολὺ ἰδιαίτερας πληροφορίας δὲν δημοσιεύω· Χριστόφορον Κολόμβον (βεβλῶς δακτός!) Γλυ-κύλαλον Ἀηδόνα διατὶ περικόπτεις τὸν Χάρ-την τῶν Λύσεων καὶ ματαιοῖνεις ἐν μέρει τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὅποιον ἔγινε;) Δ. Δίπλαρ, Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 2' Ιανουαρ.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

750. Δεξιγριφός.

Ἀντωνυμία μετὰ χαρὰν ἂν ἐνωθῇ, ὦ φίλοι,
Εἰς ἕνα τόπον ἔρημον ἀμέσως θὰ μας στείλῃ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

751. Στοιχειόγριφός.

Εἶμαι μαῦρο, σκοτεινὸ
Ἄν ἀκέφαλο μ' ἀρήσῃς·
Καὶ ἔτα χέρια σου πηδῶ
Ἄν κεφάλι μοῦ κολλήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλάνθου

752. Αἰνίγμα.

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης κεῖμαι.
— Ἦ ἂν θὲς περὶ φανερά—
Νῆσος τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Καὶ πούλι . . . χωρὶς οὐρά,

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στελέκου τοῦ Κεραινοῦ

753. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Σκλάβος καὶ φυλακισμένος
Μὰ καὶ κοσμογυρισμένος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστάτου

754. Κυβόλεξον.

- 1.—Τοῦ Ἀρεῖος τραγοῦδι ἀρρενωπόν.
- 2.—Μία τῶν Ἀνανίου ἀδελφῶν.
- 3.—Θεὸν ἐγὼ δηλῶ ρωμαϊκόν.
- 4.—Ἐπὶ ῥημά τι εἶμαι τοπικόν.
- 5.—Εἶμαι νησί πολὺ πολὺ μικρόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

755. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 3 6 7 = Ἀρχαῖος Ποιητής.
- 2 6 4 1 = Δένδρον.
- 3 4 6 7 = Νῆσος.
- 4 2 4 7 = Θεός.
- 5 1 2 6 7 = Π-ήνον.
- 6 2 6 7 = Μέρος γῆς.
- 7 9 1 2 2 1 = Γυνὴ ἑβραία

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη

756.—758. Ἀότεια Παροράματα.

- 1.—Ὁ φάρυγξ παράγει τὴν μονήν.
- 2.—Ὁ ἄστὴρ τρέπει τὰ τέκνα.
- 3.—Ἡ μνήμη εἶνε βέλος τοῦ χόματος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ

759. Ἐρωτηνίδες.

Πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαγοῦθαι ἀπὸ τῆς κόττης;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Π. Α. Πολιτάκη

760. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα πόλεως τῆς Ἰταλίας· τὰ δεύτερα, πόλεως τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας· καὶ τὰ τρίτα, πόλεως τῆς Ἰσπανίας :

1. Συγγραφεὺς Ρωμαῖος· 2. Λίθος πολύτιμος.
3. Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 4. Μάρτυς. 5. Βασί-λειον τῆς Εὐρώπης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζοσιμῶ Μισαίου

761. Γριφός.

$$\frac{N}{0} - P + 1 \Theta$$

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραινοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 12 καὶ 19 Ἰουλίου ἡ

525. Σιμωνίδης (Σίμων, Ἰδῆ, ς.) — 526. Τροίξ, ροιά. — 527. Ἀλέκτωρ — Ἐκτωρ, Πε-τεινός — κτήνος. — 528. Ὑπατία (εἶπα τίς)

529. Δ Ε Ω Ν Ι Δ Δ Σ 530.

B	Θ	+0+000
P	H	000000
Σ Κ Ο Ρ Ο Δ Ο Ν		000000
P Σ	P Δ	+0000+
I	T	000000
O	Y	000000
Σ	Ξ	00+00+

531. Διότι ὁ Τάκης, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ μάθημά του, ἠναγκάσθη νὰ υπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, φέρων ἐν κινουργῇς ὑπόδημα καὶ ἐν παλαιόν. Τὸ 1/3 καὶ τὸ 1/6 τοῦ πρώτου ζεύγους, ἴσον μετὸ ἡμῖς τοῦ ζεύγους, δηλαδὴ μετὸ κινουργῇς ὑπόδημα. Ὁμοίως τὰ 2/7 καὶ 3/11 τοῦ δευτέρου ζεύγους, ἴσον μετὸ 1/2 τοῦ ζεύγους, ἴτοι μετὸ παλαιόν ὑπόδημα. — 532. Εἰς Παρίσιον (Πάρις.) — 533-537. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ρ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄγριος, Μάρ-τιος, φάρετρα, ἄριστος, ῥάθυμος. — 538. ΛΟΝ-ΔΙΝΟΝ (1, αὐλός. 2, ὄν. 3, τῆνος. 4, Πάδος. 5, Μοῖρα. 6, Σαρωνικός. 7, ρίς, 8, ἴνα). — 539. Βουλεύου μὲν βραδέως ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα. — 540. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. — 541. Λαὸς πολὺς ὑπὸ δουλείαν διατελεῖ ἀκόμα.

542. Παναθηναία (Παν. Ἀθῆναι, Α). — 543. Μηδὲν (Μῆ, δέν.) — 544. Νούς, πούς. — 545. Ἀπό, πόα. — 546. Τὸ νέφος. — 547. Ἀνθρώπος 548. Ο ΔΝΑ ΤΡΟΙΑ ΠΕΡΣΕΥΣ 549. Ὁ προσφωνούμενος ἦτο ἀνδριάς. — 550-553. Γινόμε-νης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς λος, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φέλλος, Πύλος, καλός, ἄυλος. — 554-556. 1. Ὅτι καὶ τὸ κοῦλὸ παιδί εἶνε ἄχειρον, καὶ ἡ τροφὴ τοῦ ἵππου ἄχυρον. — 2. Μετὸ ρίξι, διότι γυρίζει (γῆ-ρίξι). — 3. Τὸ Οὐράνιον Κράτος (ἡ Κίνα). — 557. Κάμε· τὸ καλὸ καὶ ρίξι· τὸ ἐστὶ γιγλὸ. — 558. ψ + χ = ψυχὴ. — 559. Τὰ Μεδιόλαια εἶνε σημαντικὴ πόλις τῆς Ἰταλίας.